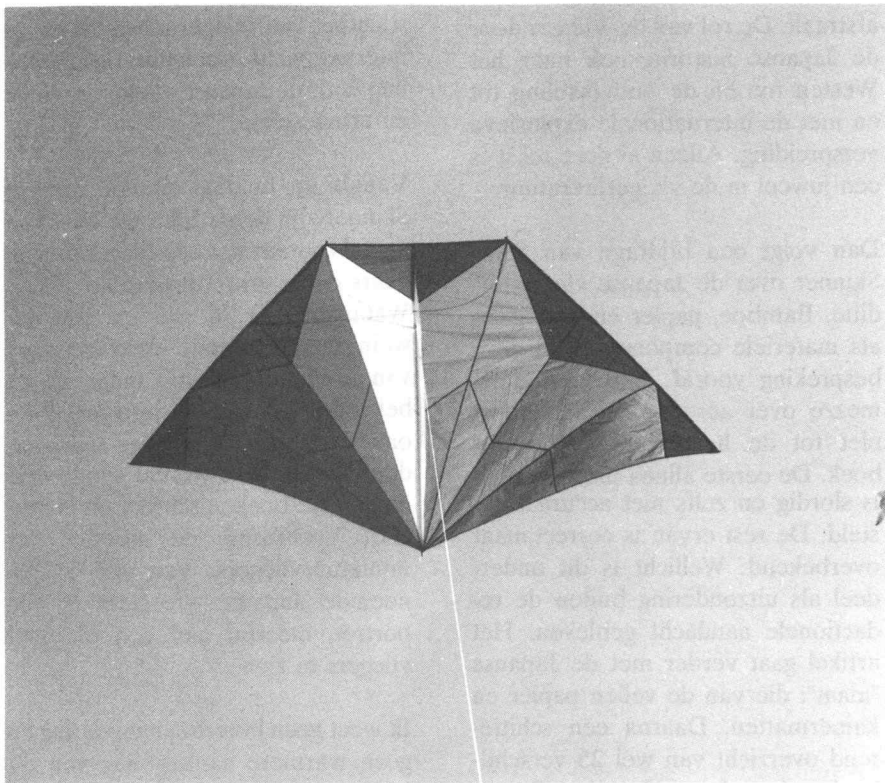

de eigenwijze penta prijswinnaar

Op zoek naar vliegers met een bijzondere vorm ontdekte ik de beschrijving van de Penta in een oud nummer van VLIEGER (1992/4). Dat, dacht ik, kon weleens een fraai exemplaar worden. Bovendien was hij speciaal ontworpen als "niet duikende half-flexibele vlieger". Dat was mooi, want tot nog toe had ik juist ervaring met heftig duikende exemplaren, die je steeds in de gaten moest houden. Niet dat ik véél ervaring had. Wat plastic tunnelsleetjes, die gelukkig niet doken; het onbetrouwbare spul uit speelgoedwinkels waarvan sommige als gekken doken en draaiden en één zelfgemaakte spinnakernylon uitvoering van een 'druilloor-vlieger', die stabiel in de wind is, maar bij thermiek over je hoofd vliegt om daarna in scheer-vlucht naar beneden te komen.

De Penta zou dus mijn eerste grote vlieger worden. Eerst een vlakverdeling en kleurschema ontworpen. Dat vind ik heel belangrijk, want een eenlijnsvlieger staat stil in de lucht en kan dan maar beter zo mooi mogelijk zijn om naar te kijken.

Materiaal berekend en advies gevraagd in de vliegerwinkel. Vanwege de vele fraaie kleuren en de high-tech uitstraling viel de keus op het superlichte Icarex. Vervolgens het stikwerk. Ik had de Materiaalspecial gelezen, dus moest hij helemaal met platte naden worden uitgevoerd. Dat geeft een prachtig resultaat, maar de scheidingslijn van de vlakken loopt steeds tussen de twee stiksels. Dat betekent dat je op het kruispunt van vier vlakken gemakkelijk de kluts kwijt raakt. Ik had veel kruispunten en bovendien allemaal schuin. Na heel wat passen, meten en rekenen was de Penta klaar. Naar buiten!

En inderdaad, zoals de beschrijving vermeldde: "al bij een zuchtje wil hij stijgen, valt de wind echt helemaal weg, dan zweeft hij aan een slappe lijn omlaag". Prachtig om te zien. Ho, pas op, daar komt-ie naar beneden! Dat moet een vergissing geweest zijn, nog maar eens proberen. Helaas, af en toe komt de vlieger in een onherstelbare duik naar beneden. Wat kan dat zijn? Heb ik iets fout gedaan?

Nu begon een periode van experimenteren en nog eens experimenteren. De oorspronkelijke beschrijving nog eens stap voor stap bekeken, de maten nagemeten, die klopten vrij aardig dacht ik, maar hoe groot mogen afwijkingen eigenlijk zijn? Millimeters of centimeters?

Hulpmiddelen geprobeerd; lijnen gespannen tussen allerlei punten, een extra stok dwars voorin geplaatst om de neus te fixeren. Het toompunt verplaatst. De spanner langer gemaakt en ook korter. Soms leek het even beter te gaan, maar niets hielp afdoende. Een staart? Nee, dat kon ècht niet, dat zou het láátste zijn. Bovendien was ik toch wel erg nieuwsgierig naar de oorzaak.

Tenslotte heb ik een brief gestuurd naar de redactie van Vlieger. Daarin beschreef ik mijn probleem en de pogingen om het op te lossen. Ik kreeg sneller dan ik verwachtte een reactie. Harm van Veen, de ontwerper van de Penta had een aantal exemplaren gebouwd, maar daarbij geen last gehad van spontane neerstoringen. Uit mijn beschrijving

